

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul post

SUMAR

Necesitatea organizării ministerului justiției, (Raport adresat d-lui ministru al justiției) de George D. Nedeleu (urmare și fine).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I: D. I. Deboveanu cu Ecaterina Maxim Lens și alții.*

Curtea de apel din București, secțiunea II: N. A. Papadat, lichidatorul societății «Galo-Română» cu G. Boeru și altul

JURISPRUDENȚA STRAINĂ. — *Curtea de apel din Liège. Observațiune de S. R.*

NECESITATEA

Organizării Ministerului Justiției

(Raport adresat d-lui ministru al justiției)

— URMARE ȘI FINE ¹⁾ —

Cele scrise până acum deși nu sunt decât o lăcoaică expunere a lucrărilor celor două birouri ce compun direcțiunea afacerilor judiciare, sunt îndestulătoare însă ca să facă să se vadă străduința ce am arătat că pun funcționarii spre a se putea expediă hârtiile.

Și cu toată această străduință, abia se urnesc lucrările pe cari în clasificarea făcută le-am seos din categoria lucrărilor intelectuale deși în bună parte intră și ele în această categorie.

E extremă necesitate de organizarea Ministerului justiției.

E nevoie de personal atât pentru lucrările de natură biurocratică, cât și pentru cele de natură inte-

lectuală. Bioururile cari compun direcțiunea: al afacerilor civile și al afacerilor penale, nu mai pot rezistă.

După experiența făcută în acești din urmă ani, afacerile direcțiunei s'ar putea împărți între cinci biourouri, ținând socoteală de legătura dintre lucrări:

1. *Un biou al afacerilor civile, care să aibă în atribuțiunile sale și acordarea dispenselor de vârstă și de rudenie pentru căsătorii, precum și lucrările privitoare la recunoașterea dreptului de a exercită profesiunea de inginer hotarnic.*

2. *Un biou al afacerilor penale, care să se ocupe și cu grațierile și reducerile de pedepse.*

3. *Un biou al afacerilor judiciare internaționale, unde să se cerceteze toate lucrările privitoare la executarea convențiunilor internaționale și consulare, atât în materie civilă-comercială cât și penală.*

4. *Un biou al împământărilor și recunoașterilor, care să aibă în atribuțiunile sale și lucrările pentru schimbările și adăogirile de nume; și*

5. *Un biou de legislațiune, unde să se pregătească materialul necesar pentru înlesnirea studiilor diferitelor cestiuni de drept, să se examineze rapoartele ce autoritățile judecătorești fac ministerului asupra vițiilor de legislațiune, și să se adnoteze legiurile cu observațiunile făcute.*

Printr'o astfel de împărțire a muncii se va putea desfășură activitatea, înăbușită azi, pe care o cer lucrările în mișcarea lor de progresiune, reluându-se și îndrumându-se și acele lucrări lăsate până acum în

părsire, în paguba serviciului, din cauza lipsei de personal.

Efectivitatea activității, însă, a biourilor între cari sunt împărțite afacerile unei administrațiuni este în strânsă legătură cu indicațiunile generale ce li se dau, cu linia de conduită ce li se imprimă, cu directiva ce au să urmeze funcționarii administrațiunii în îndeplinirea atribuțiunilor lor.

Directorul unei administrațiuni, oricâtă putere de muncă ar avea, nu va putea să îmbrățișeze toate ramurile administrațiunii, dacă va fi nevoit să se piardă în amănunte.

Conducător al serviciului, el cață să se ocupe de partea intelectuală a lucrărilor.

Colaborator al ministrului, el cață să-i prepare chestiunile cari cer negreșit să fie văzute de dânsul și să indice calea de urmat a celor asupra cărora poate să-și ia răspunderea soluțiunii.

Necesarmente directorul trebuie să fie secondat de un subdirector, mai cu seamă într'un serviciu unde lucrările, și cele intelectuale și cele birocratice, abundă.

Subdirectorul va supraveghea deaproape mersul biourilor, va îngriji de partea mecanică a serviciului, se va ocupa de buna redacțiune a corespondenței zilnice și va rosti lucrările cari nu cer o mai departe urmare.

Lipsind subdirectorul, toate aceste mici lucruri — mari însă pentru funcționarea regulată a unei administrațiuni și pentru ordinea ce trebuie să domnească în ea — vor absorbi întreaga activitate a directorului și-l vor zădărnici în lucrările de căpetenie ale serviciului.

Va fi ceea ce este azi, în actuala stare de organizare a Ministerului Justiției, în care directorul este și redactor de corespondență și de multe ori și colator de corespondență; în care trebuie să se ocupe și de infima hârtie intrată în direcțiune, spre a scrie pe ea «la dosar»; în care trebuie să-și piardă toate orele de cancelarie cu lucrări cari abia pot intra în cadrul atribuțiunilor unui subșef de birou.

În actuala organizare atribuțiunile de director nu se pot îndeplini decât acasă, în orele libere de serviciu. Acasă se examinează chestiunile cari necesitează gândire; acasă se fac studiile de cari are nevoie rezolvarea hârtiilor.

Nu mai vorbesc de studiile și lucrările pentru pregătirea legilor și regulamentelor elaborate de minister, destul de numeroase și ele.

La acestea, dacă se adaugă și timpul cerut pentru a putea răsfoi cel puțin scrierile asupra chestiunilor juridice, precum și jurisprudența Curților și tribunalelor, spre a urmări ce se hotăraște în materie de drept — nevoie absolut indispensabilă pentru conducerea serviciului — se va vedea câtă energie trebuie să cheltuiască și directorul serviciului ca să facă față lucrărilor, în actuala organizare a Ministerului Justiției, și ce timp îi mai rămâne ca să ființeze și pentru el și pentru familia lui.

Relev ez această stare de lucruri căci este păgubitoare și ministerului și funcționarului.

Că este păgubitoare și ministerului și funcționarului, mă îndrituiește să afirm experiența dobândită în acești aproape 15 ani de directorat, în care timp au fost ani întregi când am purtat pe umeri lucrările întreg Ministerului Justiției.

* * *

Organizare legală ministerul justiției nu are.

Bazele organizării ministerului se găsesc în regulamentele organice (art. 331 și urm. Reg. Org. al Țării Românești; art. 378 și urm. Reg. Moldovei).

Modificări s'au adus, în afară de cele anuale pe cale bugetară :

În anul 1862, cu ocaziunea unificării ministerelor de justiție din Țara Românească și Moldova (*Monitorul Oficial* No. 170 din 3 August 1862, în care se găsesc : jurnalul consiliului de miniștri dela 25 Iulie 1862; raportul către Domn cu No. 15697 și decretul domnesc cu No. 545 din 27 Iulie 1862) :

în anul 1864, când ministerul justiției a fuzionat cu acel al cultelor și instrucțiunii publice (decretul domnesc No. 857 din 19 Iulie 1864) ;

în anul 1866, când ministerul justiției s'a separat de cel al cultelor și al instrucțiunii publice ;

în anul 1882, prin regulamentul decretat sub No. 572 din 6 Martie ; și

în anul 1900, prin deciziunea ministerială dela 9 Noembrie.

Încercări de a se da ministerului justiției o organizare legală au avut loc :

în anul 1870, când s'a elaborat un proiect de lege de organizare de către ministrul justiției, Al. Lahovari ;

în anul 1896, de către ministrul Eugen Stătescu, al cărui proiect de lege fiind însușit de succesorul său, Șt. Șendrea, a fost înaintat cu mici modificări consiliului de miniștri, cu referatul No. 1636 din 4 Februarie 1897¹⁾;

în anul 1899, de către ministrul Const. Stoicescu, al cărui proiect a fost depus pe biroul Adunării deputaților cu Mesagiul Regal No. 705 din 18 Februarie 1899;

în anul 1910, de către ministrul D-l T. Stelian; și în anul trecut, 1912, prin proiectul de lege elaborat de d-voastră.

Proiectele de legi, însă, nu au putut deveni legi, fie din cauza împrejurărilor politice, cari au determinat retragerea guvernelor dela cârma țării, fie din cauza economiilor ce trebuiau să se facă în buget.

Din această cauză Ministerul Justiției se găsește în inferioritate față de celelalte departamente ministeriale — toate organizate și reorganizate — din trei puncte de vedere: a) al retribuțiunii personalului; b) din acela al situațiunii funcționarilor administrațiunii centrale în raport cu cei ai administrațiunilor exterioare; c) din acela al accesului funcționarilor la alte funcțiuni înalte în Stat.

a) Este de reținut că în organizarea administrațiunilor centrale ale ministerelor se face o confuziune, din punctul de vedere al retribuțiunii, între funcțiunile cărora li se dă aceleași denumiri.

Sunt funcțiuni pentru îndeplinirea cărora este îndestulătoare cultura pe care o dă cele opt clase liceale, bunăoară, unită cu o practică birocratică de câțiva ani; sunt altele pentru îndeplinirea cărora e nevoie nu numai de o cultură superioară — zic cultură superioară, nu diplomă — și practică birocratică, dar cari cer și studii zilnice pentru priceperea și lămurirea chestiunilor ce zilnic se prezintă.

Ei bine, și unele și altele, dacă li se dă aceeași denumire, sunt retribuite la fel, fiindcă și pentru unele ea și pentru altele se cer aceleași ore de birou.

Nu tot șef de serviciu e și unul și altul? Nu muncesc același număr de ore la minister și poate și după minister?

Șef și șef. Șef este și șeful unei echipe de lucrători de pavaj; șef este și șeful unui laborator de psihologie.

Se confundă munca mecanică, munca de practică birocratică, cu munca intelectuală.

Poate că ar fi nevoie de o anchetă spre a se stabili cari serviciiuri intră în categoria acelor de practică birocratică, și cari în cealaltă categorie; ce cunoștințe generale se cer pentru îndeplinirea atribuțiunilor la unele și ce cunoștințe la altele; cât timp și câtă încordare de minte sau putere de gândire se cere pentru rezolvirea lucrărilor la unele și câtă la altele; cari sunt principiile de drept și care este numărul de legiuri ce se aplică în lucrările lor; care este greutatea aplicării acestor legiuri, precum și dacă trebuie studii zilnice pentru rezolvirea chestiunilor.

Făcându-se o astfel de anchetă s'ar înlătura poate confuziunea de azi.

Pentru a se vedea inferioritatea în care e pus Ministerul Justiției față de celelalte ministere, din punctul de vedere al retribuțiunii personalului, e destul să se deschidă Bugetul general al Statului. Unele funcțiuni similare, dacă nu inferioare, din punctul de vedere al intelectualității, sunt retribuite cu sute de lei pe lună mai mult de câte cele dela Ministerul Justiției.

b) Am zis mai sus că directorii de servicii sunt colaboratorii ministrului.

Părerile lor în raporturile de serviciu trebuie să fie păreri cât se poate de autorizate. Autoritatea lor contribuie la autoritatea ministerului.

Așa fiind ei nu pot fi puși într'o situațiune inferioară membrilor administrațiunilor dependente de minister, asupra mersului cărora trebuie să aibă ochi de priveghere.

De aceea la ministerul afacerilor străine, directorii au grad de ministru plenipotențiar, iar la ministerul de război directorii sunt generali, egali în grad cu ministrul lor.

În lipsa unei legi de organizare, directorii ministerului de justiție nu au nici o situațiune față de membrii autorităților judecătorești. Și situațiunea lor nu poate fi inferioară magistraturii superioare căreia îi discută actele și în contra căreia poate îndrumă exercițiul acțiunii disciplinare.

¹⁾ Ministerul Justiției Al. Djuvara, care a succedat lui Șt. Șendrea, a examinat chestiunea trecerii direcției penitenciarelor la ministerul Justiției și a numit o comisiune care a elaborat un proiect de lege în această privință.

surile luate pe calea art. 66 bis sunt vremelnice și nu au caracterul unei judecăți definitive spre a constitui autoritate de lucru judecat;

Că, de aceea, motivele de recurs se găsesc în întemeiate și câtă să fie respinse.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 6 Februarie 1913

Președinta d-lui D. Florescu, consilier

N. A. Papadat, lichidatorul societății «Galo-Română», cu
G. Boeru și altii

CONCESIUNI PETROLIFERE. — COMISIUNE DE CONSOLIDARE. —
HOTĂRĂRI. — CONFLICT. — REZOLVARE. — ART. 5 DIN LEGEA DE
CONSOLIDARE.

CONCESIUNI PETROLIFERE. — COMISIUNE DE CONSOLIDARE. — COM-
PETINȚĂ. — ART. 5 DIN LEGEA DE CONSOLIDARE.

1° In caz de conflict între două hotărâri de consolidare date de aceeași comisiune, legea de consolidare nedispunând modul în care urmează a se rezolvă un asemenea conflict, urmează a se aplică principiile de drept comun, potrivit cărora aceeași instanță, comisiunea de consolidare prevăzută de art. 5 al legii, are a rezolvă conflictul, determinând care este întinderea cuprinsă în fiecare din hotărârile sale, și această comisiune nefuncționând în permanență, ea va putea fi convocată pentru a rezolvă o asemenea contestațiune după cum este constituită pentru a se pronunță asupra cererilor de consolidare.

2° Comisiunea de consolidare fiind o instanță de judecată cu puteri limitate printr'o lege specială, judecă chestiunile ce îi sunt deduse în urma pronunțării hotărârilor de consolidare cu aceeaș competență cu care a judecat și cererile de consolidare ale părților din proces, fără a putea pre-judecă dreptul de proprietate în sine și fără ca prin aceasta să uzurpe atribuțiunile puterei judecătorești.

No. 18. — S'au ascultat: apelantul d-l avocat N. A. Papadat în calitate de lichidator al societății «Galo-Română» în apelul ce a făcut contra sentinței No. 482 din 1912 a tribunalului secția I, și intimații G. Boeru

prin d-nii avocați Gr. Urlățeanu și E. Botea, Zamfir Răducanu și Firma V. Grüner C-nie prin d-l avocat Popovici.

Curtea,

Asupra apeluului făcut de N. A. Papadat, în calitate de lichidator al societății «Galo-Română», contra sentinței No. 482 din 1912, pronunțată de tribunalul Prahova, secțiunea I:

Având în vedere desbaterile orale urmate în cauză, actele aflate la dosar și concluziunile scrise depuse de părți;

Având în vedere faptele și motivele din sentința apelată pe care Curtea le adoptă în totul ca fiind juste și întemeiate;

Având în vedere că, în afară de motivele invocate la prima instanță de societatea «Galo-Română» în combaterea excepțiunii de incompetență ridicată de intimați și pe care tribunalul a admis-o ca întemeiată, s'a mai invocat în apel pentru prima oară motivul că, dacă s'ar da în competența comisiunilor de consolidare dreptul de a judecă o acțiune de natura acelei de față, s'ar violă dispozițiunile art. 104 din Constituțiune care nu permite înființarea de comisiuni și tribunale extraordinare;

Având în vedere că, dezvoltând acest motiv, apelanta susține că consolidarea nu poate fi confundată cu dreptul de proprietate al concesionarului, deoarece însăși art. 7 al. 4 din legea consolidărilor face distincțiune între dreptul de concesiune și acela de proprietate; în afară de aceasta, că deși art. 17 al. 2, arată că turburările de posesiune ivite în urma hotărârii de consolidare se rezolvă pe cale de ordonanță dată de președintele tribunalului, în speță nu este vorba de o turburare de posesiune, dar de o plângere făcută contra uzurpării drepturilor societății care nu intră în categoria art. 17 al. 2, dar în cadrul drepturilor de proprietate, care se judecă de tribunalele ordinare;

Având în vedere că, apelanta pretinzând că a dobândit prin acte în regulă și opozabile tuturor, dreptul de concesiune asupra terenului aparținând lui Dinu Niță Neacșu și Stana Dinu Niță Neacșu, situat în comuna Bordeni, firma Grüner C-nie a uzurpat acest drept instalându-se pe terenul societății, făcând lucrări de perforare și că, față de această situațiune, cerând, pe deo parte, să-i plătească toate daunele ce

a suferit, iar, pe de altă parte, recunoscându-i-se dreptul de proprietară exclusivă a concesiunii, să fie condamnată firma Grüner a lăsa societății posesiunea terenului și dreptul de proprietate al concesiunii;

Având în vedere că, pentru a justifica cel puțin în formă obiecțiunea pe care societatea «Galo-Română» a ridicat-o și bazată pe art. 104 din Constituție prezintă ca capăt principal al acțiunii cererea de a i se acordă daune și aceasta întemeiat pe faptul că firma Grüner i-a uzurpat dreptul de proprietate al concesiunii;

Având în vedere că societatea «Galo-Română», revendicând un drept de concesiune pe temeiul unui contract și al unei hotărâri de consolidare, firma Grüner a opus tot un act de concesiune și o hotărâre de consolidare și societatea susținând că ambele acte și hotărâri să referă la același teren și că titlurile sale sunt anterioare și opozabile firmei Grüner, aceasta a obiectat că hotărârea ce societatea a obținut conferă drepturi asupra unui alt teren și că față de cererea societății al căreia obiect este prevăzut prin acțiunea de consolidare, care a dat ambele hotărâri, să lămurască înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivelor hotărârilor lor ce a pronunțat;

Considerând că, legiuitorul din 1904, făcând să apară un proprietar, așa zisul proprietar aparent, idea de drept care formează substratul juridic al acestei legi, a deslegat problema proprietății în scopul validării concesiunilor patrifere;

Considerând că, legiuitorul văzând că exploatarea subsolului constituia o adevărată necesitate economică și ținând în seamă că mutațiunile proprietăților țărănești și a drepturilor reale nu se fac conform legii civile și că din această cauză cercetarea proprietății fonciare prezintă mari dificultăți, a adoptat teoria proprietății aparente, instituind o comisiune specială care să judece urgent cererile de consolidări fără a prejudica dreptul de proprietate în sine;

Considerând că, legea de consolidare dispune numai că turburările de posesiune ivite în urma hotărârii de consolidare, se rezolvă pe cale de ordonanță definitivă și executorie de primul-președinte sau de președintele situațiunii terenului, iar cele relative la terenuri, a căror concesiune n'a fost consolidată, se vor judeca după dreptul comun;

Considerând că, întrucât obiectul principal al acțiunii intentată de societatea „Galo-Română“ este de a revendica un drept de concesiune pe temeiul unei hotărâri de consolidare, hotărârea aceasta întâmpinând abstocol într'o altă hotărâre de consolidare obținută de firma Grüner, pronunțată de aceeași comisiune, urmează, întrucât legea de consolidare nu a dispus în ce mod are a se rezolvă un asemenea conflict, ca conform principiilor de drept comun, aceeași instanță, în speță comisiunea de consolidare prevăzută de art. 5 al legii, să rezolve conflictul, determinând care este întinderea coprinșă în fiecare din hotărârile sale; și această comisiune nefuncționând în permanență, ea va putea fi convocată pentru a rezolvă asemenea contestațiune după cum este constituită pentru a se pronunță asupra cererilor de consolidare;

Considerând că comisiunea de consolidare care este o instanță de judecată cu puteri limitate printr'o lege specială la care însăși societatea «Galo-Română» a recurs pentru a cere consolidarea terenurilor ce a obținut în concesiune, urmează dar a rezolvă obiectul principal al acțiunii pe care societatea a intentat-o firmei Grüner și l' va judecă cu aceeași competență cu care a judecat și cererile de consolidare ale părților în proces, fără a prejudica dreptul de proprietate în sine și fără ca prin aceasta să uzurpe atribuțiunile puterei judecătorești;

Considerând că comisiunea de consolidare neavând competența a se pronunță și asupra cererei de daune formulată de societatea „Galo-Română“ care în realitate formează un accesoriu al cererii principale, societatea le va putea valorifica pe calea unei acțiuni deosebite numai dacă comisiunea de consolidare ar hotărâ că prin ambele hotărâri s'a consolidat același teren, că consolidarea societății „Galo-Română“ este opozabilă firmei Grüner și dacă, bine înțeles, se va stabili și culpa acestei firme;

Având în vedere că Curtea nu are a cerceta actele pe cari societatea „Galo-Română“ se bazează pentru a trage concluziunea că firma Grüner a recunoscut la prima instanță că ambele hotărâri de consolidare au consolidat unul și același teren, deoarece aceasta formează o chestiune de fond care nu este în legătură cu excepțiunea de incompetență de a judeca această afacere;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată făcută de firma Grüner et C-*nia*, pe care Curtea găsind-o întemeiată, le fixează în aprecierea sa la suma de 150 lei pe care condamnă societatea „Galo-Română“ a i-le plăti.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier N. Schina, respinge ca nefondat apelul, etc.

Semnați: D. Florescu, G. A. Mavrus, N. Schina.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APEL DIN LIÈGE

Audiența dela 2 Ianuarie 1912

OBLIGAȚIE DE A FACE. — NEEXECUTARE. — DAUNE-INTERESE. — CONSTRÂNGERE COMINATORIE. — ART. 1075 C. CIV.

Dacă în cazul de neexecutarea unei obligații de a face sau a nu face, judecătorul poate să alocе o sumă fixă pe zi de întârziere cu titlu de indemnizare, când prejudiciul este sigur și importanța lui poate fi determinată cu faptele cauzei, nu-i aparține însă de a pronunța o condamnățiune care, departe de a fi reparația unei pagube reale, nu ar avea alt scop decât de a învinge rezistența debitorului forțându-l să execute dispozițiunile hotărârei, și care ar avea astfel un caracter pur cominatoriu.

(*Pand. périod.* 1913. 4. 6).

Observațiune. — Decizia de mai sus am crezut-o interesantă a fi culeasă, pentru că arată că jurisprudența belgiană persistă a refuza tribunalelor dreptul de a pronunța condamnări la o sumă fixă pe zi de întârziere pentru a asigura executarea sentințelor lor. V. în acelaș sens C. Bruxelles, 5 August 1880 (S. 1881. 4. 1. T. 1881. 2. 1), și nota d-lui Laurent; C. Bruxelles, 1 Martie 1881 (*Dreptul* din 1909 No. 66). Jurisprudența franceză admite, din contra, într'un mod constant, validitatea unor asemenea condamnățiuni, pronunțate cu titlu pur cominatoriu. V. C. Toulouse, 30 Iu-

nie 1909 (S. și P. 1909. 2. 272; *Pand. pér.* 1909. 2. 272) și trimiterile. Jurisprudența română e îndrumată pe aceeaș cale. Atât Curtea de București cât și Curtea de casație au pus în principiu că soțul condamnat a da copilul născut din căsătorie soțului care a dobândit divorțul, poate fi constrâns la executarea hotărârei prin o condamnare la daune-interese pentru fiecare zi de întârziere. V. *Dreptul* din 1896, No. 75. Cpr. D. Alexandresco, t. VI p. 335 nota 3.

O aplicație mai recentă a daunelor-interese cu titlu cominatoriu, instanțele noastre judecătorești au făcut-o în procesul Societății comunale de tramvaye cu Ministerul de interne și Primăria Capitalei. V. *Dreptul* din 1912, No. 36 și 63, și C. *Judiciar* din 1912, No. 38.

S. R.

BIBLIOGRAFIE

Anunțăm cu plăcere că a apărut tomul III, partea II din Comentiariile de drept civil a d-lui profesor

D. ALEXANDRESCO

cuprinzând Comentiariul complet și dezvoltat al titlului *Succesiunilor ab intestat*.

Acest volum, foarte complet și bine îngrijit, eră așteptat de lumea noastră juridică, pentru că cuprinde comentariul complet al uneia din materiile cele mai importante, mai grele și mai practice ale Dreptului civil.

Ediția veche, pe lângă că eră incompletă, apoi eră aproape de negăsit și se vindea cu prețuri fabuloase.

Tabla analitică a noului volum, foarte desvoltată, este un adevărat repertoriu de jurisprudență, care cuprinde peste *cinci* coli de tipar.

Acest volum a fost tras numai în 1500 exemplare. Așă că putem prezice de pe acum că va fi în curând epuizat, ca și volumul VIII, care a ajuns iarăș de negăsit.

Prețul vol. III, partea II: 20 lei.

N.B. *Librării au un rabat de 20%*.

* * *

Dobânda legală. — Termenele de judecată în materie cambială și art. 349 din codul comercial. — Concoardatul și moratorul, de Leopold Stern, licențiat în drept, directorul Băncii Uniunea Comercială.

Această broșură cuprinde trei articole interesante pe care confratele nostru d-l Leopold Stern l-a e publicat în ziarul „Argus“ asupra unor chestiuni delicate din dreptul comercial. O recomandăm cu deosebire cititorilor noștri pe cari îi interesează aceste materii.